

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.157 van 16 april 2013
in de zaak A 198.249/XII-6419**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo Dekeyzer
kantoor houdend te Zedelgem-Veldegem
Torhoutsesteenweg 266
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN,
bijgestaan en vertegenwoordigd door advocaat Bart Staelens
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te Assebroek-Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 november 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 17 september 2010 van de beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de beroepscommissie) waarbij aan XXXX de tuchtsanctie van de schorsing gedurende vier maanden wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

XXXX heeft een verzoek tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 21 februari 2011. De tussenkomende partij heeft een toelichtende en een laatste memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 november 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ulrike De Rese, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Pieter-Jan Staelens, die verschijnt voor de verwerende partijen, en advocaat Antoon Lust, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij vonnis van 27 november 2007 wordt verzoeker, gemeentesecretaris te XXXX, door de politierechtbank te Brugge veroordeeld

wegens het veroorzaken van een verkeersongeval op 16 januari 2007, in geïntoxiceerde toestand en met vluchtmisdrijf. De procureur des Konings deelt het vonnis aan de burgemeester van XXXX mee met een schrijven van 10 januari 2008. Op 14 mei 2008 beslist het college van burgemeester en schepenen het schrijven voor te leggen aan de gemeenteraad, met het voorstel om een tuchtonderzoek te beginnen.

De gemeenteraad stelt op 26 mei 2008 de voorzitter aan “als tuchtonderzoeker in de zaak van de gemeentesecretaris m.b.t. de feiten ter kennis gebracht door de Procureur des Konings bij brief van 10 januari 2008 en/of eventuele daarmee vergelijkbare of samenhangende feiten”.

Op 22 december 2008 neemt de gemeenteraad akte van het tuchtdossier met tuchtverslag en beslist hij een tuchtvervolging in te stellen tegen de gemeentesecretaris. Omdat de tuchtonderzoeker aan de stemming van 22 december 2008 heeft deelgenomen, trekt de gemeenteraad de betrokken beslissing op 26 januari 2009 in. Nog op die dag wordt opnieuw beslist om van het tuchtdossier met tuchtverslag akte te nemen en om tegen de gemeentesecretaris een tuchtvervolging in te stellen.

Verzoeker dient tegen die laatste beslissing bezwaar in bij de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen met een brief van 20 februari 2009. Bij het bezwaar is een e-mail gevoegd die hij op 10 februari 2009 stuurde aan M. C., gemeenteraadslid.

Met een schrijven van 13 maart 2009 wordt verzoeker opgeroepen om door de gemeenteraad te worden gehoord over vijf tenlasteleggingen:

- het veroorzaken van een verkeersongeval met kwetsuren aan derden op 16 januari 2007, in een toestand van alcoholintoxicatie en met vluchtdelict;
- het veroorzaken van een verkeersongeval met stoffelijke schade in november of december 2005 in beschoonen toestand en met vluchtdelict;
- deloyaal gedrag tegenover de leden van het college van burgemeester en schepenen, inzonderheid de burgemeester, zulks in aanwezigheid van derden-personeelsleden;

- het bijna dagelijks tijdelijk onbeschikbaar zijn voor de dienst zonder de burgemeester daarvan te verwittigen noch te voorzien in passende vervangingsmaatregelen;
- gebrek aan leidinggeving, coaching en collegialiteit.

Tegen de gemeenteraadsbeslissing van 26 januari 2009 tot akteneming van het tuchtdossier met tuchtverslag en het instellen van een tuchtvervolging stelt verzoeker op 25 maart 2009 ook een annulatieberoep in bij de Raad van State.

De provinciegouverneur geeft op 10 april 2009 te kennen niet tegen de gemeenteraadsbeslissing te zullen optreden. De Raad van State, van zijn kant, verwierpt het beroep tegen die gemeenteraadsbeslissing bij arrest nr. 198.823 van 10 december 2009.

4. Op 29 juni 2009 stelt de gemeenteraad de voorzitter aan als tuchtonderzoeker in verband met het mailbericht dat verzoeker op 10 februari 2009 aan het gemeenteraadslid M. C. stuurde en waarmee hij “in een zaak die hem persoonlijk aanbelangt, niet alleen contact heeft opgenomen met een lid van de gemeenteraad om inlichtingen te bekomen over het verloop van de gemeenteraadsvergadering die in geheime zitting is verlopen en zodoende een raadslid uitnodigt in te gaan tegen de geheimhoudingsplicht, maar vooral aandringt op een bepaald stemgedrag [...] met nadrukkelijk verzoek om van dit stemgedrag geen expliciete verklaring te geven”.

De gemeenteraad neemt op 25 januari 2010 akte van het tuchtdossier met tuchtverslag en beslist om een tuchtvervolging in te stellen met betrekking tot verzoekers mailverkeer van 10 februari 2009 met raadslid M. C.

Met een brief van 25 februari 2010 wordt verzoeker opgeroepen om door de gemeenteraad te worden gehoord over de tekortkoming:
- om op een actieve wijze contact op te nemen met leden van het tuchtcollege die moeten oordelen over de tuchtzaak waartoe de gemeenteraad op 26 januari 2009 heeft beslist;

- om een lid van het tuchtcollege aan te zetten zijn discretie- en geheimhoudingsplicht te doorbreken;
- om een lid van het tuchtcollege aan te zetten om zijn fractie te overhalen een welbepaald stemgedrag aan te nemen over de al dan niet goedkeuring van de notulen van de zitting van 26 januari 2009 van het tuchtcollege “omdat dit voor [hem] beter zou uitkomen”.

5. Op 10 mei 2010 legt de gemeenteraad aan verzoeker – voor de tegen hem aangevoerde tenlasteleggingen, behoudens wat de vijfde tenlastelegging in het eerste tuchtdossier betreft die niet bewezen wordt geacht – de tuchtstraf van de schorsing van vier maanden op.

Verzoeker tekent tegen de tuchtstraf beroep aan bij de beroepscommissie met een beroepschrift van 3 juni 2010.

De beroepscommissie verklaart het beroep op 17 september 2010 ontvankelijk maar niet gegrond. Zij legt verzoeker de tuchtsanctie van een schorsing gedurende vier maanden op. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

6. De tussenkomen partij betwist in de memorie van toelichting de ontvankelijkheid van het beroep. Ter terechtzitting verklaart zij evenwel aan de exceptie te verzaken.

Er hoeft bijgevolg geen uitspraak meer te worden over gedaan.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

7.1. Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 141 van het gemeentedecreet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, het materiële-motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een *eerste van*

acht onderdelen verwijt hij de bestreden beslissing dat ze motiveert dat “ingevolge de hervormingsbevoegdheid van de Beroepscommissie, de meeste onregelmatigheden, tekortkomingen en fouten in de rechtspleging voor de eerste tuchtoverheid, zijn hersteld of rechtgezet”, zonder evenwel te specificeren welke onregelmatigheden, tekortkomingen en fouten niet automatisch zijn hersteld of rechtgezet.

7.2. Terecht noemt tussenkomende partij de kritiek niet relevant.

Ofwel zijn de tekortkomingen die verzoeker in zijn beroepsgrieven deed gelden effectief in het kader van het beroep bij de beroepscommissie verholpen geworden, ofwel is dat niet zo, maar dan kunnen ze een vernietiging van de beslissing van de beroepscommissie alleen wettigen voor zoveel ze voldoende duidelijk worden aangewezen en als een vernietigingsgrond worden aangevoerd. Het besproken eerste onderdeel is op dit punt nietszeggend.

Het onderdeel wordt verworpen.

8.1. In een *tweede onderdeel* acht verzoeker de artikelen 35, § 2, juncto 54, § 3, van het gemeentedecreet geschonden doordat het college van burgemeester en schepenen op 14 mei 2008 mondeling, en dus niet geheim, heeft beslist om de verkregen informatie aan de gemeenteraad als tuchtoverheid over te zenden.

8.2. Op 14 mei 2008 neemt het college van burgemeester en schepenen kennis van een schrijven van de procureur des Konings van Brugge waarin mededeling wordt gedaan van een veroordeling van de gemeentesecretaris wegens het veroorzaken van een verkeersongeval in een toestand van alcoholintoxicatie en met vluchtdelict. Het college besluit, niet bij geheime stemming, het schrijven aan de gemeenteraad over te zenden en voor te stellen dat deze een tuchtonderzoeker zou aanstellen.

Bij gemeenteraadsbeslissing van 26 mei 2008, genomen na geheime stemming, wordt de voorzitter van de gemeenteraad aangesteld als

tuchtonderzoeker met betrekking tot, onder meer, de feiten die door de procureur ter kennis zijn gebracht.

Al aangenomen dat over de collegebeslissing geheim gestemd moest zijn, vermag de onwettigheid hoe dan ook niet het vervolg van de procedure beslissend aan te tasten. Wat dat vervolg betreft, kan noch aan het feit dat het college voor de bij de stad binnengekomen brief van de procureur als doorgeefluik fungeerde naar de gemeenteraad die inzake tucht de bevoegde overheid was, noch aan het feit dat het college daarbij vrijblijvend zijn zienswijze te kennen gaf, een determinerende invloed worden toegemeten.

9.1. Een *derde middelonderdeel* is gericht tegen de beslissing van 26 januari 2009 van de gemeenteraad om akte te nemen van het tuchtdossier met tuchtverslag ten laste van de gemeentesecretaris en om tegen hem een tuchtvervolging in te stellen.

Betoogd wordt, *in de eerste plaats*, dat de beslissing strijdt met artikel 1, § 1, van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering ‘houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutair gemeentepersoneel in uitvoering van de artikels 129, 136 en 143 van het gemeentedecreet [...]’. Meer bepaald heeft verzoeker de tuchtonderzoeker een onregelmatige, want te algemene opdracht gekregen.

In de tweede plaats wordt het artikel 3, § 2, tweede zin, van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering geschonden genoemd, doordat de tuchtonderzoeker “andermaal aanwezig gebleven [is] bij de beraadslaging van de tuchtoverheid”.

9.2.1. Het eerste subonderdeel viseert in wezen niet de gemeenteraadsbeslissing van 26 januari 2009, maar die van 26 mei 2008 waarmee de voorzitter van de gemeenteraad wordt aangesteld als tuchtonderzoeker, niet alleen met betrekking tot de feiten die met de brief van 10 januari 2008 van de procureur des Konings ter kennis zijn gebracht, maar ook met betrekking tot “eventuele daarmee vergelijkbare of samenhangende feiten”.

Artikel 1, § 1, eerste lid, van het voormelde besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering luidt:

“De tuchtoverheid die feiten vaststelt die mogelijk een tuchtvergriep uitmaken, of er kennis van krijgt, geeft, conform het artikel 124 van het Gemeentedecreet en het artikel 120 van het Provinciedecreet, aan een tuchtonderzoeker opdracht tot het voeren van een tuchtonderzoek, het opmaken van een tuchtverslag en de samenstelling van een tuchtdossier.”

Verzoeker leidt daaruit af dat de opdracht tot het verrichten van een tuchtonderzoek slechts mag worden gegeven nádat de tuchtoverheid de feiten die mogelijk een tuchtvergriep uitmaken, vaststelde of vernam.

Wat er ook van zij, als zodanig sluit de geciteerde bepaling niet uit dat in het tuchtverslag tuchtfacten ter sprake mogen komen die, zonder dat ze er zelf de aanleiding toe waren dat er een tuchtonderzoek werd gevoerd, wel uit dat onderzoek zijn gebleken.

In dit licht is het voor de geldigheid van de daarop gevolgde procedure irrelevant dat in de gemeenteraadsbeslissing van 26 mei 2008, benevens naar de feiten die de procureur des Konings meedeelde, ook is verwezen geworden naar andere, niet nader bepaalde feiten.

Wel ligt het in de rede dat wat specifiek deze niet nader bepaalde feiten betreft, de beslissing tot het opstarten van een tuchtonderzoek niet geacht kan worden overeenkomstig het artikel 130, § 1, tweede lid, van het gemeentedecreet gelijk te staan met het instellen van de tuchtvervolgning ter zake. Evengoed als de verjaringstermijn van de tuchtvordering alleen een aanvang kan nemen op voorwaarde van een voldoende kennis van de feiten in hoofde van de tuchtoverheid, kan die verjaringstermijn alleen door het opstarten van het tuchtonderzoek worden gestopt als daarbij een voldoende kennis van de betrokken feiten wordt gegeven aan het personeelslid.

Het eerste subonderdeel van derde onderdeel wordt verworpen.

9.2.2. Artikel 3, § 2, tweede zin, van het meer vermelde besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering schrijft voor dat de tuchtonderzoeker niet aanwezig is bij de beraadslaging en de beslissing door de tuchtoverheid over het gevolg aan zijn onderzoek en verslag.

Op 22 december 2008 beslist de gemeenteraad een eerste keer om tegen de gemeentesecretaris een tuchtvervolging in te stellen. Omdat blijkt dat de tuchtonderzoeker aan de stemming heeft deelgenomen, wordt de beslissing op 26 januari 2009 ingetrokken.

Vervolgens beslist de gemeenteraad opnieuw dat tegen de gemeentesecretaris een tuchtvervolging wordt ingesteld. Dit keer is in de beslissing uitdrukkelijk overwogen “dat de Raad, nadat de tuchtonderzoeker de zaal heeft verlaten, opnieuw over de zaak heeft beraadslaagd”.

Naar de beroepscommissie te kennen geeft, is er sprake van een authentieke procedureakte die hieromtrent niet van valsheid wordt beticht.

Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Er is bijgevolg reden om ook het tweede subonderdeel van het derde onderdeel te verwerpen.

10.1. Een *vierde onderdeel* voert de schending van de artikelen 76, §§ 1 en 2, 81, 82 en 180 van het gemeentedecreet aan, doordat de functie van waarnemend gemeentesecretaris bij verschillende besluiten van de tuchtoverheid is opgenomen door een lid van de tuchtoverheid. Een lid van de tuchtoverheid is geen personeelslid en beantwoordt evenmin aan de gestelde vereisten; hij kan niet regelmatig optreden als waarnemend gemeentesecretaris.

10.2. Vastgesteld wordt dat, inzake de tuchtprocedure tegen verzoeker, bij verschillende gelegenheden de notulen of het verslag van de gemeenteraad zijn opgesteld door het jongste raadslid “daar de secretaris wegens redenen van persoonlijke betrokkenheid tijdens dit punt van de agenda van de gemeenteraad niet kan aanwezig zijn”.

De Raad van State ziet niet in op welke wijze de gemeenteraad de in het onderdeel aangevoerde bepalingen geschonden heeft doordat hij voor de notulering met betrekking tot sommige agendapunten in verband met de tuchtprocedure tegen de gemeentesecretaris, overeenkomstig artikel 81, § 1, van het gemeentedecreet in diens vervanging voorzag. Zoals in de memorie van toelichting bij het gemeentedecreet wordt uitgelegd (*Parl.St.* VI.Parl. 2004-2005, nr. 347/1, 70), zijn er ter zake “geen nadere regels gesteld” en is het aan de gemeenteraad om een concrete vervangingsregeling uit te werken die is aangepast aan de noden. Niet vereist is dus dat de vervanger een personeelslid van de gemeente is, zoals de gemeentesecretaris zelf dat – vanwege artikel 76 van het gemeentedecreet – wel moet zijn.

Voorts was niet de in artikel 81, § 2, bedoelde aanstelling van een waarnemend gemeentesecretaris aan de orde, zijnde slechts één bepaalde vorm van vervanging, namelijk “de meest verregaande”, noch verkeerde de gemeenteraad in de voorwaarden waarin een dergelijke aanstelling gelet op artikel 81, § 3, aan de orde moest zijn.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

11.1. Volgens een *vijfde onderdeel* is artikel 1, § 1, van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering geschonden doordat de aangestelde tuchtonderzoeker het tuchtonderzoek niet persoonlijk heeft gevoerd. Verwezen wordt naar het optreden van L. B., privédetective.

11.2. L. B. is een personeelslid van cvba i-Force met wie een overeenkomst werd gesloten “voor een forensische audit als ondersteuning” van de tuchtonderzoeker.

Naar de gemeenteraad in zijn tuchtbeslissing van 10 mei 2010 te kennen gaf, ging het er om bijstand te verlenen bij sommige taken zoals het verhoor van het personeelslid en van andere personen, het technisch onderzoek van relevante stukken of voorwerpen. Als zodanig kan daaruit niet worden afgeleid dat, zoals verzoeker blijkbaar meent, de gemeenteraad zou toegeven dat

L. B. de eigenlijke ondervragingen deed en de tuchtonderzoeker alleen als waarnemer aanwezig zou zijn geweest.

Andere concrete aanwijzingen die ervan kunnen overtuigen dat L. B. het tuchtonderzoek van de tuchtonderzoeker zou hebben “overgenomen”, worden niet gegeven.

Het onderdeel mist feitelijke grond.

12.1. Een *zesde onderdeel* voert aan dat de oproepingsbrief van 13 maart 2009 alleen van de tuchtonderzoeker uitgaat, die klaarblijkelijk zelf de tenlasteleggingen heeft omschreven. Dit heet in strijd te zijn met artikel 8, § 4, tweede en derde lid, en artikel 182, § 1, van het gemeentedecreet en met artikel 5 van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering. Dat geldt “*mutatis mutandis* evenzeer voor de oproepingsbrief van 25 februari 2010 in de mate deze enkel door de waarnemend voorzitter is ondertekend”.

12.2.1. De Raad van State deelt niet de zienswijze dat de tuchtoverheid zich op 26 januari 2009 niet uitdrukkelijk heeft uitgesproken over de tenlasteleggingen waarvoor de gemeentesecretaris wordt opgeroepen.

In zijn tuchtverslag stelt de tuchtonderzoeker voor tegen verzoeker een tuchtvervolging in te stellen wegens “Verkeersongevallen met vluchtdelict en intoxicatie, resp. dronkenschap”, “Deloyaal gedrag”, “Onbeschikbaarheid voor de dienst” en “Gebrek aan leidinggeving, coaching en collegialiteit”. De gemeenteraad neemt op 26 januari 2009 van dat verslag akte en beslist op grond ervan tegen de gemeentesecretaris “een tuchtvervolging in te stellen overeenkomstig art. 5, § 2 van het [...] besluit van de Vlaamse Regering van 25 december 2006”.

Dat mag gelden als de voldoende duidelijke uitdrukking van de wil van de gemeenteraad om verzoeker voor de betrokken feiten tuchtrechtelijk te vervolgen. En andere tenlasteleggingen worden in de oproeping niet vermeld.

12.2.2. Voor het overige stelt de Raad van State vast dat de eventuele onregelmatigheid van de oproepingen aan verzoeker, van 13 maart 2009 en 25 februari 2010, om door de gemeenteraad te worden gehoord, hoe dan ook niet ter zake dienend is.

Het voorwerp van voorliggend beroep is niet de gemeenteraadsbeslissing van 10 mei 2010 die, volgend op de betrokken oproepingen en hoorzittingen, is genomen. Dit voorwerp is integendeel het besluit dat de beroepscommissie op 17 september 2010 nam nadat verzoeker bij haar een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking instelde en in het kader waarvan een nieuwe hoorzitting werd georganiseerd waartoe verzoeker werd opgeroepen met brieven van 8 juli 2010 en 5 augustus 2010.

Van die oproepingen wordt aangetoond noch zelfs maar beweerd dat ze onregelmatig zijn.

12.2.3. Het onderdeel wordt verworpen.

13.1. Een *zevende onderdeel* is afgeleid uit de schending van de artikelen 57, § 3, 2°, en 106, eerste lid, 123, 158, 159, § 1, van het gemeentedecreet, doordat de externe deskundige die voor de bijstand van de tuchtonderzoeker moest zorgen, aangesteld is door het college van burgemeester en schepenen en niet door de gemeenteraad aan wie de tuchtbevoegdheid ten aanzien van de gemeentesecretaris decretaal voorbehouden is. Daarbij wordt “[i]n de marge” opgemerkt dat bij de gunning van de opdracht ter zake het vereiste voorafgaand visum van de financieel beheerder ontbrak.

13.2. “Als”, aldus verzoeker, “het gebrek aan visum van de ontvanger bij de gunning van de opdracht aan [de cvba i-Force] desgevallend niet als beslissend ten aanzien van de tuchtbeslissing kan worden beschouwd, is dat wel zo voor wat betreft de bevoegdheidsverdeling die van openbare orde is — tussen het college van burgemeester en schepenen en de gemeenteraad.”

Deze zienswijze wordt niet gevolgd. Ze verwacht de aard van de onwettigheid met de impact ervan.

Zoals hiervoor al geoordeeld, blijkt voor de Raad van State niet dat de tussenkomst vanwege de cvba in de tuchtprocedure tegen verzoeker meer inhield dan een bijkomstige, ondersteunende bijstand aan de tuchtonderzoeker. Inzonderheid is niet aangetoond dat er sprake zou zijn van het “integraal overnemen” door de cvba van de bevoegdheden van de tuchtonderzoeker. Gelet op het marginale karakter van de hulp, kan ze bezwaarlijk geacht worden de nagekomen procedure op een beslissende wijze te hebben gevitieerd, ongeacht de onwettigheid waarmee ze behept zou zijn.

Het is dan ook zonder belang, niet alleen of het visum van de ontvanger ontbrak bij de gunning van de opdracht, maar eveneens of de beslissing tot de hulp moest zijn genomen door de gemeenteraad zelf in plaats van door het college van burgemeester en schepenen.

Het middelonderdeel wordt verworpen.

14.1. In een *achtste en laatste onderdeel* van het eerste middel beklagt verzoeker er zich over dat “de oorspronkelijke tuchtoverheid ten onrechte geweigerd [heeft] bepaalde getuigen op te roepen om te worden gehoord”.

14.2. Het onderdeel heeft louter betrekking op de tuchtbeslissing van 10 mei 2010 van de gemeenteraad, die intussen vervangen is geworden door de aangevochten beslissing van de beroepscommissie.

Deze beslissing van de beroepscommissie is er gekomen nadat verzoeker tegen de gemeenteraadsbeslissing een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking instelde. In het kader van dat beroep is verzoeker met een brief van 8 juli 2010 uitdrukkelijk geattendeerd op zijn recht om het horen van getuigen te vragen. Met een schrijven van 14 juli 2010 deelde hij mee welke getuigen hij wenste te horen. Het gaat om drie personen. Alle drie zijn zij door de beroepscommissie opgeroepen om gehoord te worden.

Het middelonderdeel wordt verworpen.

B. Tweede middel

15.1. Een tweede middel is geput uit de “schending van artikel 6, EVRM en het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn, de artikelen 2 en 3, Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

In een *eerste onderdeel* doet verzoeker gelden, met betrekking tot de eerste tenlastelegging in het eerste tuchtdossier, dat het ongeval op 16 januari 2007 van de gemeentesecretaris algemeen bekend was bij het bestuur, dat het bestuur geen enkele actie heeft ondernomen om een eigen onderzoek te voeren en dat het tot mei 2008 heeft stilgezeten. Volgens hem gaat de bestreden beslissing er ten onrechte aan voorbij dat deze eerste tenlastelegging niet meer in aanmerking kan worden genomen.

In een *tweede onderdeel* neemt verzoeker de “kennelijk onredelijke duur van de tuchtprocedure” op de korrel. Verzoeker wijst erop dat de gemeenteraad pas op 26 mei 2008 heeft beslist om een tuchtonderzoek te voeren in verband met de feiten die door de procureur des Konings met een brief van 10 januari 2008 ter kennis waren gebracht, dat de tuchtoverheid op 26 januari 2009 akte heeft genomen van het verslag van de tuchtonderzoeker en verzoeker slechts op 13 maart 2009 voor een verhoor is opgeroepen op 27 april 2009, dat de behandeling van de zaak is uitgesteld op 27 april 2009, op 19 mei 2009, op 22 juni 2009 en op 31 augustus 2009, en dat de gevraagde getuigenverhoren slechts plaatsvonden op 22 februari 2010. Een dergelijke duur van de tuchtprocedure, met verschillende vertragingen die niet te wijten zijn aan de houding van verzoeker, kunnen niet meer als redelijk worden beschouwd. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing voor die argumentatie blind.

15.2.1. Wat verzoeker in verband met het voorval van 16 januari 2007 als tuchtfeit – meer bepaald als een tekortkoming aan de waardigheid van het ambt – aangerekend wordt, is niet dat hij een ongeval veroorzaakte, maar dat hij zulks deed in een toestand van alcoholintoxicatie en dat hij bovendien vluchtmisdrijf pleegde.

Dat de tuchtoverheid van die specifieke omstandigheden weet had vooraleer zij kennis nam van de brief van 10 januari 2008 van de procureur des Konings, toont verzoeker niet aan. Alleszins doet hij dat niet met de verklaringen die hij in zijn verzoekschrift citeert.

Overigens wijzen de verklaringen evenmin uit dat de tuchtoverheid ten minste omtrent het accident “actie” moest hebben genomen door “dit dossier op te volgen en eigen onderzoek te voeren”, op straffe van onzorgvuldig te zijn.

Het eerste onderdeel wordt verworpen.

15.2.2. Dat de beroepscommissie blind was voor verzoekers argumentatie in verband met de beweerd onredelijk lange duur van de tuchtprocedure is foutief. Zij heeft er integendeel als volgt op geantwoord:

“De Beroepscommissie stelt, met het tuchtcollege, vast dat de tuchtrechtsgang vrij lang heeft geduurd.

Daarentegen is het onomstootbaar dat tal van feitelijke en juridische tussenkomsten en initiatieven, uitsluitend, tenminste hoofdzakelijk van de heer XXXX, die vrij systematisch alle middelen aangewend heeft om zijn verdediging waar te nemen (gaande van opeenvolgende verzoeken tot uitstel, vraag tot verhoor van getuigen – waarover overigens grondig werd gestatueerd –, eerder voortvarend beroep bij de gouverneur, die zich voorzienbaar onbevoegd diende te verklaren, annulatieprocedure bij de Raad van State en dergelijke acties meer...) de afhandeling van de rechtspleging onnodig hebben vertraagd.

De onderhavige tuchtzaak heeft, door het loutere onoorbaar gedrag van de heer XXXX, die in een eerste stadium van de rechtsgang gepoogd heeft ‘in te breken’ in het beraad, hetgeen het opstarten van een tweede tuchtonderzoek heeft genoodzaakt, dat trouwens (precies om geen verdere vertraging te veroorzaken) in de bestreden tuchtbeslissing gezamenlijk werd gesanctioneerd.

De tuchtoverheid treft in deze gang van zaken geen aanwijsbaar verwijt, nu blijkt dat in de vele procedurele interferenties en incidenten waarvan sprake, niet onzorgvuldig noch onbehoorlijk werd opgetreden, doch ernaar werd gestreefd de rechten van de verdediging ‘maximaal’ te vrijwaren.

De appellant is dan ook niet welgekomen met zijn lichtvaardige kritiek op de duur van de onderhavige procesgang.”

Met andere woorden valt de beroepscommissie geheel en al de tuchtbeslissing van 10 mei 2010 bij waarin de gemeenteraad zes bladzijden lang argumenteert dat er geen sprake kan zijn van een “onaannemelijke overschrijding van het redelijk termijn-vereiste”. In die argumentatie wordt onder meer betoogd:

- dat, na de ontvangst van de brief van 10 januari 2008 van de procureur des Konings, de gemeenteraad op 26 mei 2008 een tuchtonderzoeker aanstelde;
- dat die daags nadien een afschrift van het strafdossier vroeg, wat hij begin juni 2008 kreeg, dat daarna twaalf personen zijn gehoord, dat het uitvoerig tuchtverslag is afgesloten op 1 december 2008 en neergelegd op 11 december 2008;
- dat in de gemeenteraad van 22 december 2008 werd beslist een tuchtvervolgning tegen verzoeker in te stellen, maar dat op 26 januari 2009 die beslissing wegens onregelmatigheid moest worden ingetrokken en vervolgens werd hernomen;
- dat verzoeker op 20 februari 2009 bij de gouverneur klacht indiende met betrekking tot de regelmatigheid van de gemeenteraadszitting van 26 januari 2009, dat de gouverneur op 3 maart 2009 de stukken van het dossier en een repliek vroeg, dat daar op 13 maart 2009 op geantwoord is;
- dat verzoeker op 13 maart 2009 is opgeroepen om op 27 april 2009 te worden gehoord, dat hij op 19 maart 2009 een uitstel van behandeling vroeg in afwachting van een beslissing van de gouverneur, dat de gouverneur op 10 april 2009 liet weten de klacht te hebben afgewezen;
- dat verzoeker op 15 april 2009 vroeg een aantal personen als getuigen op te roepen, dat het tuchtcollege op 27 april 2009 niet voldoende in getal was om te kunnen beslissen over het verzoek tot uitstel en tot het oproepen van getuigen, dat op 28 april 2009 een nieuwe oproeping aan verzoeker werd gestuurd, voor een zitting op 19 mei 2009, dat op 19 mei 2009 verzoeker vroeg de zaak uit te stellen, dat de gemeenteraad hierop is ingegaan en 22 juni 2009 als nieuwe datum stelde, dat op 3 juni 2009 verzoeker nog eens vroeg om tegen de zitting van 22 juni 2009 een aantal getuigen op te roepen, dat dit *materialiter* moeilijk realiseerbaar was zodat op die zitting werd beslist de zaak in voortzetting te plaatsen op 31 augustus 2009, na de vakantie, dat dan de zaak werd verdaagd tot 30 november 2009, dat op die zitting bij een uitvoerig gemotiveerd besluit werd beslist twee getuigen te laten oproepen voor de zitting van 25 januari 2010;
- dat er ondertussen bij de Raad van State door verzoeker een vordering tot annulatie was ingesteld tegen de beslissing van 26 januari 2009 om de

tuchtvervolging in te stellen, dat overhaasting van de tuchtprocedure dus “tegenaangewezen” was, des te meer omdat de auditeur een verslag *ex* artikel 93 van het procedurereglement neergelegde, dat de vordering bij arrest van 10 december 2009 werd verworpen;

- dat de getuigen op 25 januari 2010 niet konden worden gehoord wegens ziekte van verzoeker, dat op zijn vraag een nieuwe datum werd vastgesteld op 22 februari 2010, dat dan de getuigen uitvoerig zijn ondervraagd en de zaak voor eindbehandeling is vastgesteld op 29 maart 2010, dat op die zitting verzoeker uitvoerig heeft gepleit en een verweer van 41 bladzijden heeft neergelegd, dat de zaak voor uitspraak naar 10 mei 2010 is verdaagd;

- dat tussendoor het college van burgemeester en schepenen kennis kreeg van een mailbericht van 10 februari 2009 van verzoeker aan M. C. en in verband ermee op 19 juni 2009 besliste een nieuw dossier aan de gemeenteraad voor te leggen met het oog op de aanstelling van een tuchtonderzoeker, dat de gemeenteraad op 29 juni 2009 in die zin besliste, dat het interview met M. C. pas op 10 december 2009 kon doorgaan, dat na neerlegging van het verslag van de tuchtonderzoeker de gemeenteraad op 25 januari 2010 besliste tot tuchtvervolging over te gaan en verzoeker te horen op 29 maart 2010, dat verzoeker op 15 maart 2010 verzocht eerst nog M. C. als getuige op te roepen, dat dit verzoek bij uitvoerig gemotiveerde tussenbeschikking is verworpen en besloten werd de beide zaken samen te voegen en samen te behandelen.

De Raad van State ziet geen reden om de feitelijke juistheid van de voorgaande chronologie te betwijfelen. Ze is van aard te staven dat de duur van de tuchtprocedure, alhoewel lang, toch niet zó lang was dat ze in de concrete omstandigheden van de zaak geacht moet worden de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan.

Bijgevolg wordt ook het tweede onderdeel van het tweede middel afgewezen.

C. Derde middel

16.1. Een derde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 41 en 119 van het gemeentedecreet, het materiele-motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

In een *eerste onderdeel* zet verzoeker uiteen dat de beroepscommissie zich wat het bewezen zijn van de tenlasteleggingen betreft, louter aansluit bij de overwegingen van de gemeenteraadsbeslissing van 10 mei 2010 en bij het formuleren van haar beslissing niet de nodige aandacht besteedt aan de grieven van verzoeker tegen de motivering van het oorspronkelijke tuchtstrafbesluit.

In een *tweede onderdeel* betwist verzoeker de vier tuchtfeiten die hem in het eerste tuchtdossier ten laste zijn gelegd en die hem ook effectief aangerekend zijn geworden.

16.2.1. Waar de regelgeving in een administratieve beroepsprocedure heeft voorzien, moet de indiener van het beroep er op kunnen rekenen dat zijn beroepschrift door de beroepsinstantie zorgvuldig wordt onderzocht en dat zij, ingeval zij meent tot hetzelfde oordeel te moeten komen als in de bestreden beslissing, voor de verwerping van de aangevoerde beroepsargumenten goede redenen heeft. In sommige gevallen, meer bepaald als het gaat om een specifieke, gewichtige grief van de beroepsindiener, zullen die redenen zelfs uitdrukkelijk in de beroepsbeslissing dienen te worden weergegeven. In beginsel immers mag van een zorgvuldig handelende beroepsinstantie worden verwacht dat zij in haar beslissing formeel aandacht besteedt aan de wezenlijke en fundamentele grieven van de beroepsindiener en dat zij hem aldus de antwoorden geeft die laten verstaan waarom zijn beroep wordt verworpen.

Met andere woorden is de precieze draagwijdte van de formele-motiveringsverplichting afhankelijk van het soortelijk gewicht van de aangevoerde bezwaren, en is ze namelijk te beoordelen in het licht van het zwaarwichtige en specifieke karakter van de grieven.

Schrijft verzoeker dat het beroep bij de beroepscommissie hem de mogelijkheid biedt “bijzondere aspecten van de zaak onder de aandacht van de beroepsinstantie te brengen”, het is niet dat wat hij gedaan heeft. Integendeel heeft hij, in verband met het al dan niet bewezen zijn van de tenlasteleggingen, in zijn bezwaarschrift bij de beroepscommissie feitelijk alleen maar de bladzijdelange argumentatie die hij eerder aan de gemeenteraad voorlegde, in haar algemeenheid en zo goed als letterlijk herhaald – behoudens wat de vijfde tenlastelegging in het eerste tuchtdossier aangaat, waarvoor hij werd vrijgesproken.

In die omstandigheden is het niet onregelmatig dat wanneer de beroepscommissie inhoudelijk tot dezelfde conclusie komt als de gemeenteraad, zij ermee volstaat de motivering van de gemeenteraadsbeslissing tot de hare te maken en de grieven van verzoeker te beantwoorden met een verwijzing naar de – uitvoerige – weerlegging ervan in de gemeenteraadsbeslissing. Zou weliswaar een specifieke, ernstige grief omtrent het bewezen zijn van de tenlasteleggingen de beroepscommissie ertoe genoopt hebben er ook een specifiek antwoord op te geven, dat is niet het geval met betrekking tot de grieven die verzoeker in huidige zaak in het kader van zijn administratief beroep deed gelden en die er in essentie gewoon op neerkwamen dat de eerste tuchtoverheid zijn verweer ten onrechte heeft verworpen.

Het eerste onderdeel wordt verworpen.

16.2.2.1. In het eerste tuchtdossier acht de beroepscommissie, in navolging van de gemeenteraad, vier van de vijf tenlasteleggingen bewezen. De *eerste tuchtinbreuk* die aldus in aanmerking wordt genomen, is het veroorzaken door verzoeker van een verkeersongeval op 16 januari 2007 “in toestand van alcoholemie” en met vluchtdelict.

In zoverre verzoeker doet gelden dat niet de redenen blijken “waarom die gedragingen en de veroordeling die ervoor werd opgelopen een weerslag kunnen hebben op de waardigheid van het ambt dat door het gestrafte personeelslid wordt uitgeoefend”, mist de kritiek feitelijke grond. Die redenen

zijn terug te vinden op bladzijden 24 en 25 van de gemeenteraadsbeslissing van 10 mei 2010, waarbij de beroepscommissie zich aansluit.

Evenmin wordt meegegaan met verzoekers kritiek dat ten onrechte is aangenomen dat het ongeval niet onmiddellijk algemeen bekend was. De grief valt samen met het eerste onderdeel van het tweede middel en wordt om dezelfde redenen als dat middelonderdeel verworpen.

Ook wordt niet bijgevalen dat het tuchtverslag verkeerdelijk gewag zou maken van een alcoholpromillage in het bloed van minstens 1,5. Uit het betrokken vonnis van 27 november 2007 van de politierechtbank, waardoor de tuchtoverheid volgens verzoeker zelf gebonden is, bedroeg het promillage 1,82.

16.2.2.2. Een *tweede in aanmerking genomen tuchtfait* is een tweede verkeersongeval, eind 2005, weer met vluchtdelict en na stevig gedronken te hebben.

Anders dan verzoeker beweert, verduidelijkt de beroepscommissie, gelet op de verwijzing naar de motieven in de gemeenteraadsbeslissing van 10 mei 2010, wél om welke redenen het voorval tuchtrechtelijk mag worden bestraft. Het volstaat er bladzijde 26 van die gemeenteraadsbeslissing over na te lezen.

Op verzoekers grief dat het feit niet exact in de tijd kan worden gesitueerd en dat het van te lang geleden dateert om tuchtrechtelijk beteugelbaar te zijn, wordt op bladzijde 25 van de gemeenteraadsbeslissing geantwoord. Verzoeker toont niet aan dat dit antwoord, dat de beroepscommissie kennelijk mee tot het hare heeft gemaakt, foutief is.

Ten onrechte, aldus verzoeker, wordt rekening gehouden met een vermeende dronkenschap, terwijl daarvan geen enkel materieel bewijs bestaat. Evenwel is er de eigen verklaring van verzoeker, die hij op 3 oktober 2008 tegenover de tuchtonderzoeker aflegde en waarin hij meedeelt dat er op het

feestje dat aan het ongeval voorafging “te veel met sterke drank [is] rondgegaan” en waarin hij bevestigt “zeker te veel alcohol” te hebben gedronken.

16.2.2.3. Een *derde tuchtfait* dat in het eerste tuchtdossier tegen verzoeker in rekening werd gebracht, is deloyaal gedrag tegenover de leden van het schepencollege en inzonderheid de burgemeester, in aanwezigheid van derden-personeelsleden.

Blijkens de motivering in de gemeenteraadsbeslissing van 10 mei 2010, waarbij de bestreden beslissing zich aansluit, wordt bedoeld dat de gemeentesecretaris onvoldoende respectvol is jegens de burgemeester en de andere leden van het schepencollege, door hen bijvoorbeeld te pas en te onpas te imiteren. Verschillende verklaringen worden ter staving bijgebracht.

Het is niet foutief een dergelijke houding van geringschatting, die overigens door verzoeker niet zozeer ontkend, dan wel geminimaliseerd wordt, als een disciplinaire tekortkoming te beschouwen.

16.2.2.4. Een *vierde voor bewezen gehouden tenlastelegging* in het eerste tuchtdossier houdt verband met de praktijk van verzoeker om zich bijna dagelijks, meestal tussen 11.00 u en 11.30 u, onbeschikbaar te maken, zonder dit aan de burgemeester te hebben gesignaleerd of schikkingen te nemen om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren.

Tevergeefs tracht verzoeker het tuchtfait te karikaturiseren door te betwifelen dat “de onbeschikbaarheid van een half uur ertoe leidt dat de werking van de gemeentelijke diensten in het honderd zou lopen”. Het wordt ook niet beweerd dat zulks het geval was. Wel neemt de beroepscommissie met de gemeenteraad aan dat er sprake is van een negatieve weerslag op de werking van de dienst en op de dienstverlening aan de bevolking. Overigens geeft verzoeker die weerslag van zijn onbeschikbaarheid zelfs toe waar hij ter zake gewaagt van een ongemak dat niet onoverkomelijk zou zijn:

“Als de onbeschikbaarheid van de gemeentesecretaris overigens zo algemeen bekend is, kan het toch geen probleem zijn voor de

personeelsleden om hem ervoor of erna te contacteren. Uit de in het tuchtverslag geciteerde verklaringen blijkt overigens dat de meeste personeelsleden zich daar reeds aan hebben aangepast. Het valt niet in te zien welk onoverkomelijk ongemak dit met zich mee zou brengen.”

Zo mogelijk het tuchtverslag bij het formuleren van de betrokken tenlastelegging uitging van de “premissie al[s] zou de gemeentesecretaris dagelijks tussen 11u00 en 11u30 op het toilet alcohol tot zich nemen”, dan geldt dat geenszins nog voor de bestreden beslissing die, tezamen met de gemeenteraad op 10 mei 2010, het feit in kwestie bewezen acht “al is niet bewezen dat het met drankmisbruik zou te maken hebben”.

Integendeel zelfs aanvaardt de gemeenteraad, gevolgd door de beroepscommissie, expliciet dat de tijdelijke onbeschikbaarheid een medische reden heeft.

Dit dan weer, samen met het “gebrek aan enige evaluatie van de gemeentesecretaris”, brengt verzoeker ertoe te menen dat er geen sprake kan zijn van een “schuldige gedraging”.

Of verzoekers onbeschikbaarheid, zonder verwittiging van de burgemeester of maatregelen met het oog op de continuïteit van de dienstverlening, al dan niet een tuchtrechtelijke inbreuk uitmaakt, is een zaak waaromtrent de tuchtoverheid een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft. Naar het de Raad van State voorkomt is de beroepscommissie de redelijkheidsgrenzen van die beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan door finaal de onbeschikbaarheid als een tuchtvergriep te zien. De omstandigheid dat de kwestie niet eerder, tijdens een evaluatie, aan de orde is gebracht, staat daar niet aan in de weg. Wel kan de onbeschikbaarheid niet meer dan een inferieur tuchtvergriep zijn.

16.2.2.5. Het tweede middelonderdeel is in elk subonderdeel ongegrond.

D. Vierde middel

17.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het recht van verdediging, artikel 119 van het gemeentedecreet en het materiële-motiveringsbeginsel. Het middel viseert de tenlasteleggingen in het tweede tuchtdossier.

In een *eerste onderdeel* wordt betoogd dat het tweede tuchtdossier het gevolg is van het feit dat de tuchtoverheid zich stoort aan de wijze waarop verzoeker gemeend heeft zich te moeten verdedigen naar aanleiding van het eerste tuchtdossier. Verzoeker mag daar zijns inziens niet tuchtrechtelijk voor gestraft worden. Bovendien heeft hij zich terecht beklagd over onregelmatigheden bij de beslissingen tot het instellen van een tuchtvervolging, niet alleen op de gemeenteraadszitting van 22 december 2008, maar ook op die van 26 januari 2009.

Volgens een *tweede onderdeel* wordt ten onrechte beweerd “dat geen aanstoot wordt genomen aan het stilzwijgen van de gemeentesecretaris, dat dit enkel zou worden vastgesteld”.

Een *derde onderdeel* klaagt wezenlijk aan dat er geen enkel bewijs voorhanden is dat de gemeentesecretaris zelf met meerdere leden van de tuchtoverheid contact zou hebben opgenomen aangaande het verloop van de zittingen van 22 december 2008 en 26 januari 2009, dat verzoeker niet inziet op grond van welke rechtsregel het hem verboden is om zich te bevragen over onregelmatigheden in een tegen hem gevoerde tuchtprocedure, en dat de redenering die aangaande het stemadvies wordt gehanteerd, weinig ernstig is.

17.2.1. Wat verzoeker in het tweede tuchtdossier in essentie als een disciplinaire fout wordt aangewreven is dat hij met betrekking tot de geheime zitting van 26 januari 2009 waarop tot het instellen van een tuchtvervolging tegen hem is beslist, gepoogd heeft te achterhalen wat daarop is gezegd en gedaan, meer bepaald door het actief benaderen van een lid dat deel uitmaakte van het tuchtcollege en mitsdien door het beroepsgeheim gebonden was, door het lid van het tuchtcollege zo doende aan te sporen zijn discretie en geheimhoudingsplicht

te doorbreken, en door naar aanleiding daarvan ook nog een stemadvies uit te brengen.

17.2.2. In het eerste middelonderdeel gaat verzoeker er kennelijk van uit dat voor zoveel zijn handelen op enigerlei wijze verband houdt met zijn verdediging, het hoe dan ook niet tuchtrechtelijk gestraft kan worden. Dit is in zijn blinde algemeenheid onjuist. Waarom het alvast in de onderhavige zaak niet opgaat, wordt door de tuchtoverheid heel precies uitgelegd. Verzoeker besteedt aan die verantwoording geen enkele aandacht, laat staan dat hij ze weerlegt.

Overigens volgt uit de bespreking sub 9.2.2. dat verzoeker zich vergist wanneer hij meent dat hij zich terecht beklaagt over onregelmatigheden bij het nemen van de gemeenteraadsbeslissing van 26 januari 2009 tot het instellen van een tuchtvervolgning.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

17.2.3. Met betrekking tot het stilzwijgen van verzoeker om mee te delen van wie hij de informatie heeft gekregen over de tuchtzaak waartoe de gemeenteraad op zitting van 26 januari 2009 besliste, overweegt de gemeenteraad in zijn beslissing van 10 mei 2010, en dus ook de beroepscommissie die de betrokken overweging bijvalt:

“Het tuchtcollege zijnerzijds slaat geen acht op het feit dat het personeelslid zich op dit punt op zijn zwijgrecht beroept en houdt er evenmin rekening mee bij de hierna bepaalde tuchtmaatregel. Dit stilzwijgen maakt trouwens niet het voorwerp uit van een van de drie precieze verwijten uit de oproepingsbrief van 25 februari 2010.”

Verzoeker kan er in het tweede middelonderdeel niet van overtuigen dat dit onjuist zou zijn. Het onderdeel mist grond.

17.2.4. Datgene wat verzoeker in het tweede tuchtdossier wezenlijk kwalijk wordt genomen is, zoals reeds aangegeven, het feit dat hij met een welbepaald lid van het tuchtcollege, M. C., in het geheim en privé contact heeft

opgenomen “om informatie te vernemen over het verloop van een geheime zitting en om een stemadvies te geven dat hem goed zou uitkomen”.

Het bewijs daarvan ligt wel degelijk voor, meer bepaald in de vorm van de afdruk van een e-mail die verzoeker op 10 februari 2009, om 15.03 u, aan M. C. stuurde en waarin hij “uitsluitse” erover vraagt of de voorzitter van de gemeenteraad op 26 januari 2009 “toch deelgenomen heeft aan de beraadslaging”, in welk geval het passend wordt genoemd “mocht(en) uw fractie (en de andere minderheidsfracties) bij de stemming over het verslag NEEN stemmen”. Waaraan verzoeker voorts toevoegt dat het hem voor het verder verloop van het dossier beter zou uitkomen als er voor dit – van een gebruikelijke onthouding afwijkende – stemgedrag geen expliciete verklaring zou worden gegeven.

Zoals eveneens reeds opgemerkt beschouwt de beroepscommissie, net als voorheen de gemeenteraad, die handelwijze als “deontologisch volstrekt onoorbaar” omdat degene met wie contact werd opgenomen een lid van het tuchtcollege was en bijgevolg door het beroepsgeheim gebonden, omdat de betrokkene op die manier ertoe werd aangezet zijn discretie en geheimhoudingsplicht te doorbreken, en omdat daarbij bovendien nog eens een stemadvies werd uitgebracht.

Behoudens wat het laatste betreft, komt verzoeker er ook in het thans besproken derde middelonderdeel niet toe die redengeving duidelijk te betwisten.

Wat de “redenering aangaande het stemadvies” aangaat, meent verzoeker dat ze “weinig ernstig” is aangezien nu eenmaal elke verdediging ontegensprekelijk op een stemadvies aan de leden van de tuchtoverheid neerkomt, namelijk een advies om de tenlasteleggingen niet bewezen te achten en geen tuchtstraf op te leggen.

Die zienswijze mist elementaire nuance. Op de keper beschouwd trachtte verzoeker, met zijn demarche, M. C. te overhalen tot een manoeuvre waaruit hij hoopte later voordeel te kunnen trekken, in die zin dat het

hem in de gelegenheid zou stellen het verder verloop van de tuchtprocedure gemakkelijker te beïnvloeden en in de war te sturen. Verzoeker doet de Raad van State niet aannemen dat een dergelijke demarche tot een normale verdediging behoort.

Ook het derde onderdeel van het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

18.1. Volgens een vijfde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het evenredigheidsbeginsel, blijft de motivering van de strafmaat uitermate beperkt. Naar het oordeel van verzoeker is de nalatige wijze waarop de tuchtoverheid de feiten heeft behandeld van aard de ernst ervan te relativeren. Tevens zou verkeerdelijk vooral aanstoot zijn genomen aan de tenlasteleggingen in het tweede tuchtdossier. Klaarblijkelijk, zo merkt verzoeker op, wenst de tuchtoverheid een signaal te geven dat de feiten ernstig zijn, niet voor herhaling vatbaar zijn, én een aansporing te geven om het gedrag te herzien. Het tuchtstrafbesluit motiveert evenwel niet om welke redenen dat signaal en de aansporing niet zouden kunnen worden gevonden in een minder zware tuchtstraf; in elk geval wordt de duur van de schorsing op geen enkele wijze gemotiveerd.

18.2.1. In de bestreden beslissing verklaart de beroepscommissie expliciet dat er reden is om de opgelegde straf te behouden op dezelfde gronden als het tuchtbestuur aanvoerde. Alle gegevens van de zaak waarmee bij de afweging van de sanctie rekening is gehouden uitdrukkelijk samenvattend, vermeldt de beroepscommissie specifiek,

- langs de ene kant: de bijzondere ernst van de strafinbreuken die des te meer laakbaar zijn “nu ze de voorbeeldfunctie beschamen en de specifieke waardigheid van het ambt publiekelijk in het gedrang brengen”, de openlijk beschimpende houding tegenover de burgemeester en leden van het college, en het pogen “‘in te breken’ in het beraad om alsnog de besluitvorming in zijn tuchtzaken te beïnvloeden”, wat wijst op een onbetrouwbare ingesteldheid en voor niet te onderschatten imagoschade zorgt; en

- langs de andere kant: het vlekkeloos tuchtrechtelijk verleden, de publieke strafrechtelijke veroordeling voor het verzwaarde vluchtmisdrijf, en de zware moeilijkheden in het privéleven ten tijde van de feiten, tezamen met de hoopgevende omstandigheid dat deze probleemsituatie opgelost is.

Hieruit volgt dat het zonder grond is dat de beroepscommissie “vooral” aanstoot zou hebben genomen aan de ten laste gelegde feiten in het tweede tuchtdossier. De bespreking van verzoekers middelen, dan weer, wijst uit dat er geen sprake is van een “nalatige wijze waarop de tuchtoverheid de feiten heeft behandeld” en die zagezegd bij de beoordeling verdisconteerd moest zijn geworden.

18.2.2. De opvatting, ten slotte, dat de beroepscommissie moest hebben gemotiveerd waarom zij meende dat niet ook een minder zware tuchtstraf kon volstaan om duidelijk te maken dat de feiten ernstig zijn en verzoeker zijn gedrag moet herzien, is verkeerd.

Het gaat hier immers niet om een orde- of veiligheidsmaatregel, waarbij de beveiliging tegen een gevaarsdreiging of risico vooropstaat en in welk geval de proportionaliteit een kwestie is van een afweging waarbij de maatregel niet meer pijn mag doen dan noodzakelijk met het oog op de toekomst-beveiliging. Te dezen staan begane overtredingen centraal en is het de bedoeling te straffen voor tuchtinbreuken. Dan slaat proportionaliteit op de evenredigheid tussen die disciplinaire fouten en het leed dat de straf meebrengt.

Uitmaken welke straf voor de in aanmerking genomen tuchtfouten wordt opgelegd, betreft de uitoefening van een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. En discretionaire beoordelingsbevoegdheid sluit de mogelijkheid in van uiteenlopende zienswijzen, die elk binnen de grenzen van de redelijkheid blijven en wettig zijn.

In deze zaak heeft de beroepscommissie de tuchtfeiten bestraft met een schorsing van vier maanden. Ook al zou zij niet onrechtmatig hebben gehandeld door met een – veel – minder zware straf te hebben volstaan, het brengt geenszins mee dat een schorsing van vier maanden, van de weeromstuit,

als disproportioneel moet worden beschouwd. De opgelegde tuchtstraf is niet gering, maar rekening houdend met de verantwoording ervoor kan de Raad van State er niet toe komen haar een redelijk verband van evenredigheid met de bewezen geachte tenlasteleggingen te ontzeggen.

18.2.3. Het middel wordt verworpen.

VI. Anonimisering

19. Verzoeker vraagt met toepassing van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen, noch de naam van de tussenkommende partij.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State worden de identiteit van verzoeker, noch de naam van de tussenkommende partij bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 april 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest